

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris Thomæ à Jesu ... Opera Omnia

Homini Religioso Et Apostolico Tam Qvo Ad Vitæ Activæ, Qvam Contemplativæ functiones utilissima, Duobus Tomis Comprehensa. In Qvibvs Singvlari Pietate, Varia Ervditione Clariori Et Breviori Stylo Continentvr Et Explicantvr ...

Tomás <de Jesus>

Coloniæ Agrippinæ, 1684

Capvt VII. Occasione contemplationis quantumvis sublimis, aut strictioris clausuræ Monachos non excusari à Missionibus adjuvandis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38601

cisum in Ægypto peregrinantem, D. Dominicum cum Hæreticis affluente congregientem, S. Patrem nostrum Angelum totum pæne orbem animarum lucrandarum studio perambulanti: quæ ne antiquiora videantur, ad nostra sæcula deveniamus.

In primis *Martinus Valentinus* illustrissima sanctitatis vir, Ordinis S. Francisci, duodecim assumpis socijs, in Indias Occidentales profectus est; illum Indi tanquam Apostolum divinitus ad ipsos missum coluerunt: summo enim vita sanctus miraculis coruscavit. Nec minoris sanctitatis fuit unus è duodecim socijs *Torivius Misolinia*. Eximie fuit sanctitatis similiter & alter *Joannes à S. Francisco*, qui solis precibus, ac nullo planè studio alsecutus est linguæ Mexicanæ cognitionem, aliaque innumera patravit miracula. *Andreas ex Olmo*, qui quadraginta triu annorum spatio Indis Christo reconciliandis in sumpro, quot, & quanta perperis fuerit, quæ inquam, discrimina divino beneficio superavit, incredibile est. Item *Franciscus Colmenarius* 35. annos Indis ad ovile Christi perducendis impendit, in quibus nihil non dari, & acerbi toleravit, per quem vita sanctum DEUS quamplurima dignatus est miracula operari. *Franciscus Soto*, quem aliquando concionantem Indi ingenti luce circumfulgentem viderunt. Insuper *Martinus Jesus*, supra cujus sepulchrum sæpè vîsus est homo maximo splendore circumfulsus. Hos igitur paucos ex hac familia retulisse satis erit ex plurimis, qui virtutibus divinis florentes, miraculisque editis clari prodierunt, in numeroque ad Christum populos perdaxerunt: de quibus qui plura desiderat, legat historiam Francisci Gonzagæ Episcopi Zephaleni, & Marcum Ulissiponensem, Episcopum Porti in Lusitania.

Sunt porro ex Ordinibus aliis quamplurimi, ut D. Augustini, Domini, Carmelitarum, è Societate JESU, qui magno Ecclesiæ emolumento, & proprii instituti perfectione, vitam caelestem degentes in terris mirabilia magna in conversione animarum patrarunt, ut laus prosequitur *Thomas Bohus Tom. 1. de sig. Ecclesie, sig. 9. de propag. fidei cap. 2. & 3. & sig. 57. de sanctitate Ecclesie c. 21.*

Nullus autem fuit ex his Ordinibus, qui Martyres non protulerit, in nostræ fidei, & sanctitatis propriæ confirmationem. Ex sola Franciscanorum familia Franciscus Gonzaga numerat 114. eorum tantum, qui hoc sæculo floruerunt: quibus si adjungantur alii ad alia sæcula atinentes, de quibus *Bohus sig. 27. ut supra, numerum 200. excedent.* Ex Religione verò Societatis JESU, qui hæcenus ab Ethnicis, Mahumetarijs, & Hæreticis pro Catholica fide interempti sunt, propè centesimum numerum attingunt. D. verò Benedicti ad certam numerum non ita facilè redigi poterunt. Aliorum autem Ordinum nominatim numerum scire penitus impossibile est. Præcipue tamen S. Domini, è quo sanctitate florentissimi viri prodierunt quamplurimi, quæ & superioribus sæculis, & nostro durissimam mortem perperis, martyrii coronam sunt adepti.

Quocirca efficacissimum evidentissimumque argumentum elici potest, Missiones omnibus Religionibus expedientissimas esse, cum earum occasione viri egregii, qui tot, ac tanta pericula pro fidei dilatatione adierunt, qui acerbissima, & asperissima sunt pro eadem causa passi, qui vastissima, & sevilissima maria transivissent, qui regiones incultas, incognitas, & horrentes peragrarunt, & qui inter essetatissimos populos, belluas inhumanitate morum superantes, & insati, nullis rebus prædiis, nisi divina ope eisdem populos ad veræ fidei

Thom. à Jesu Oper. Toy. I.

cognitionem præduxerunt: sic denique, qui pro eisdem fidei veritate ac propagatione vitæ periculū subivērō dubitarunt. Unde si omnium Ordinum viri sanctitate præclari computentur, majorem eorum excellentiorumque partem animatum salutis, & præcipue Infidelium operam dedisse invenietur, aut pro fidei dilatatione martyrii palmam arripuisse. Maxima verò tunc erit hujus argumenti vis, si expendamus, in nulla Religione vigesimam Religiosorum partem, in aliis verò, nec centesimam in Missionibus occupari, & ex hac minima seminis portionem majores DEO, & Ecclesiæ fructus referri, quam ex alia quantumvis maxima Religiosorum quantitate, & numero regularibus exercitiis occupato. Quæ cum ita se habeant, quam gratos Domino ac Salvatori nostro, quam fructuosos, quam salutaris proximo, ac toti Ecclesiæ, quam ipsi Domino gloriosos futuros meriti speramus, qui huic operi alacriter se accingunt? Quare cum DEUS tot, ac tantis signis manifestaverit Religiosis omnibus expedientissimum esse hujusmodi operi Missionum insudare, id sine magna remeritis, aut cæcitas nota inficiari nō possumus.

C A P V T VII.

Occasione contemplationis quantumvis sublimis, aut strictioris clausuræ Monachos non excusari à Missionibus adjuvandis.

Illud semper fuit consilium Principis tenebrarum, (qui DEI gloriæ, animarumque salutis adversatur) eos ministratos, quos multos profuturos timeret, à tam salubri opere, sub majoris boni, aut saltem sub propriæ quietis ac pacis interioris, contemplationis, aut strictioris clausuræ prætextu deterrere. At contemplationis studium quantumvis ardens, & sublime ad tempus esse ob proximorum salutem prætermittendum: nec hoc prætextu Monachos Eremiticæ solitudinis sectatores excusari, præter exempla quamplurimis firmata rationibus, hæcenus commemorata, Sanctotum etiam Patrum proferamus testimonia, in quibus omnes uno ore contemplationem ab actione, hoc est, proximorum cura sejunctam, vel sterilem, vel minus fructuosam judicant.

D. enim Hieronymus *lib. 3. in c. 31. Prov. Tom. 8. in enarratione illorum verborum: Et de nocte surrexit, deditque prædam domesticis suis, & cibaria ancillis suis, inquit: Sicut totius labentis sæculi cursus perenni diei, ac noctis alternatione variatur; & dies quidem ad operandum, nox ad quiescendum naturaliter condita est; sic totum præsentis Ecclesiæ tempus gemino quodam quietis & operis statu discernitur. Quasi enim nocte quiescit, cum aliqui fidelium ejus intermissa ad tempus solitudine externa, sibi vacare, & sequi ipsos spiritualiter incipiunt juvare, vel lectionibus sacris, vel orationibus, ac lachrymâ sese, vel alios hujusmodi studiis secretius exercendo. Surgit autem de nocte, cum in hisdem suis fidelibus ad augendam etiam proximorum curam se sollicitè accingit. Quod fraternæ administrationis opus duobus modis exercere consuevit, quia & eos, qui foris errabant, ad fidei gratiam convocat; & illos qui fidei sacramentis jam sunt imbuti, us bonis operibus amplius insistant, exercitare non desinit. Unde bene dicitur: Deditque prædam domesticis suis; tum eos quos ab antiquo hoste eripere potuit docendo, societati illorum, qui in fide præserere, conciliat. Dax & ancillis cibaria, cum humilissimis, & debito timore sua jussa servantes, ne pio laboris*

